

TRIBUNA

Mites i realitats

Com si es tractés d'un episodi somiat i no viscut, en molt pocs dies hem passat de les enèsimes inundacions en diversos indrets del país a l'anunci públic de la licitació dels treballs de canalització del Gran Valira al seu pas per Santa Coloma.

Han de venir encara setmanes llargues per encarar els treballs i la seva execució definitiva, però ja sembla que els veïns, d'alguna manera, es mirin les vores del riu amb més confiança, sense tanta pressió.

Talment com un miratge, el poble que va elevar la seva ira de forma espontània contra l'actual cònsol major –que venia a *veure* les darreres desgràcies de l'última tronada–, ja pot donar definitivament l'esquena a la corporació comunal, perquè no s'ocupa de la gent que habita Santa Coloma. O almenys no pas de la gent de classe mitjana i baixa que viu allà, allà a baix, davant la carretera antiga.

Sorprenentment per a molts vilatans, és

l'executiu del país el que tira endavant els seus projectes promesos i posa fil a l'agulla en aquesta tasca, probablement insulsa i petita per a la gent d'altres paròquies, però essencial per als que volen continuar treballant, defensant el seu negoci o simplement vivint a casa seva, en el llogaret de Santa Coloma.

El mite de la cònsol major ha començat a caure. Ara ja de forma explícita i espontània. És la realitat.

Mentre a Santa Coloma no la volen, és probable –copiant la pitjor tradició dels vasos comunicants– que aleshores s'esforcin a voler-la més a la Margineda i en alguns indrets de la capital. Sense cap raïocini, sense cap apreciació, simplement per contrarestar.

I així viuen molts polítics, més dels que podríem creure: restant, sumant i contraprogramant. Els temps de l'acció directa i sobre el terreny s'han ben esfumat. El mite s'ha esfumat. La realitat és fer creu-

re que fas política amb sentiment, encara que només ho demostris als mitjans de comunicació que et segueixen o a aquells que directament et reten vassallatge.

A la capital s'han afanyat a fer córrer que mai com ara, en aquest mandat, s'havien fet tantes millores en aquell poble descafeïnat.

Millores estètiques, sí. Millores de salubritat i estructurals, no; millores en equipaments comunals i serveis socials, no; millores en reactivació econòmica, cap.

Fa riure haver d'explicar a qui et vulgui escoltar que la gent no viu al porxo de l'església romànica ni als jardins que l'envolten –per molt bell que hagi quedat el paratge, com efectivament així ha estat–; que la gent no viu al parc infantil que certament omple de vida un determinat racó...

Que no. Que la gent viu a casa seva. Que la gent pot continuar reivindicant millores per a un benefici comú.

Que l'argument dels diners públics, des-

tinats a pagar el populisme de l'actual cònsol major, no serveix per aixafar la reivindicació d'accions de millora en la separativa d'aigües que no arriba, en la renovació del clavegueram que no es fa perquè mai no hi ha prou pressupost, en el servei d'enllumenat públic, que molt sovint falla i ningú no arregla durant dies.

Voler un poble més net i cohesionat, sense tanta grisor, sense tanta distinció entre barris, sense tanta desprotecció, sense tan poca planificació urbanística...; proposar idees de millora i demanar-ho no és símptoma ni de provocació ni d'ofensa ni de frustració.

És, en tot cas, senyal d'un poble que es vol mantenir actiu perquè es vol sentir viu. Perquè es vol, cada cop menys, menys arruïnat i menys negat pels aiguats.

Un poble acostumat que els polítics el neguin i en reneguin i, cada cop més sovint, acostumat que ciutadans i comerciants voluntariosos i anònims el liderin.

La realitat s'imposa.